

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715201705
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8715201705.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobkyne: Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. tatrku XXX/X, poprad, právne zastúpená JUDr. Róbert Fatura, advokát, so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlo Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47233516, o zapltenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1000 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21C/106/2015-62 zo dňa 15.12.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 500 eur v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 30 eur v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

V odôvodnení uviedol, že Okresný súd Poprad vo veci sp. zn. 21C/263/2013 dňa 21.10.2014 rozhodol tak, že určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300008371 zo dňa 23.4.2008 a Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300013328 zo dňa 24.9.2008 uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom v bode 5, 6 Zmlúv v časti kde je uvedená ročná úroková sadzba úveru a priemerná ročná percentuálna miera nákladov za úver je n e p l a t n á, v bode 7 Zmlúv kde je uvedené, že Dohodu o zrážkach zo mzdy podpisom žiadosti/zmluvy uzatvára dlžník, v súlade s § 551 Občianskeho zákonníka a na základe predloženia tejto Dohody je zamestnávateľ dlžníka, povinný vykonávať v prospech veriteľa mesačné zrážky zo mzdy dlžníka, minimálne vo výške mesačnej splátky uvedenej v bode 6 Zmluvy o revolvingovom úvere, vždy v riadnom výplatnom termíne na účet veriteľa č. 0502396383/7500, pod variabilným symbolom. Strany dohody sa dohodli, že zrážky zo mzdy budú vykonávané zamestnávateľom až do doby, kým veriteľ zamestnávateľovi písomne oznámi, že všetky jeho pohľadávky, vzniknuté na základe alebo v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere, sú splatené. Dlžník výslovne a neodvolateľne súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený túto dohodu predložiť zamestnávateľovi/platcovi mzdy dlžníka spoludlžníka 1, spoludlžníka 2 kedykoľvek, v platnosti tejto zmluvy revolvingovom úvere je n e p l a t n á, v článku 14 Všeobecných obchodných podmienok - kde je v prípade omeškania dlžníka so splnením akéhokoľvek peňažného záväzku o RÚ upravené,

že veriteľ je oprávnený požadovať zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % z výšky splátky za každý deň omeškania, kde v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti o viac ako: a) 15 dní po termíne splatnosti je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v článku 14, ods. 14.1 tejto Zmluvy o RÚ úhradu zmluvnej pokuty vo výške 5 % z výšky dlžnej splátky, a ďalej b) 30 dní po termíne splatnosti je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v článku 14, ods. 14.1 a 14.2 písm. a) tejto Zmluvy o RÚ úhradu zmluvnej pokuty vo výške 10 % z výšky dlžnej splátky, kde v prípade akéhokoľvek porušenia tejto Zmluvy o RÚ špecifikovaného v článku 13, ods. 13.1 je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v ods. 14.1 a 14.2 úhradu zmluvnej pokuty vo výške 50 % z nominálnej výšky úveru, kde zmluvná pokuta podľa článku 14, ods. 14.1, 14.2 a 14.3 tejto Zmluvy o RÚ je splatná od 10 dní odo dňa vystavenia penalizačnej faktúry na úhradu zmluvnej pokuty, pokiaľ nebude na základe písomnej dohody zmluvných strán dohodnutá iná lehota na zaplatenie, kde akékoľvek dojednania o zmluvnej pokute obsiahnuté v tejto Zmluvy o RÚ a zaplatenie akejkoľvek zmluvnej pokuty podľa tejto Zmluvy o RÚ nemá vplyv na právo poškodenej strany požadovať náhradu škody vzniknutej porušením povinnosti, pre ktorú bola pokuta dojednaná, alebo iným porušením tejto Zmluvy o RÚ, a to v plnej výške, j e n e p l a t n á, v článku 6 Všeobecných obchodných podmienok - kde žalobkyňa svojím podpisom na Zmluve o RÚ potvrdzuje, že v deň podpisu tejto zmluvy vystavila a odovzdala veriteľovi vlastnú blankozmenku, v ktorej texte nie sú uvedené údaje: suma zmenky, údaj splatnosti zmenky. Zmenka je vystavená na rad veriteľa. V prípade, že sa žalobkyňa, ako dlžník dostane do omeškania s platením akéhokoľvek peňažného záväzku podľa Zmluvy o RÚ, je veriteľ oprávnený vyplniť na blankozmenke chýbajúce údaje, tak ako je to dohodnuté v ods. 6.3. tohto článku a domáhal sa z takto vystavenej blankozmenky uspokojenia svojich pohľadávok, j e n e p l a t n á. Druhým výrokom zastavil konanie v článku 15 Všeobecných obchodných podmienok k Zmluvám o revolvingovom úvere č. 8300008371 a č. 8300013328 a jeho určenia za absolútne neplatné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania žalobkyni a nárok žalobkyne na poskytnutie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- eur žalovaným vylúčil na samostatné konanie. Predmetný rozsudok vo veci sp. zn. 21C/263/2013 nadobudol právoplatnosť dňa 9.5.2016, kedy Krajský súd v Prešove potvrdil rozsudok súdu I. inštancie.

Žalobkyňa bola v konaní úspešná ohľadom určenia neplatnosti niektorých z bodov Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300008371 zo dňa 23.4.2008 a č. 8300013328, medzi nimi aj ohľadom Dohody o zrážkach zo mzdy bola určená neplatnosť bodu 7 zmlúv. Práve na základe takejto Dohody o zrážkach zo mzdy jej zamestnávateľ vykonával v čase od r. 2012 do mája 2016 zrážky zo mzdy. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne Nemocnica Poprad, a.s. bolo preukázané, že na základe žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy pre spoločnosť žalovaného k 1.5.2016 boli vykonané zrážky a odvedené na účet žalovaného v súvislosti s revolvingovým úverom č. 8300008371 vo výške 1.700,46 eur a na pôžičku s variabilným symbolom 8500000379 suma 1.930,33 eur.

Súd dospel k záveru, že boli splnené predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia žalobkyni. Výška primeraného finančného zadostučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, preto súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Žalobkyni súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, ktoré vyhodnotiac okolnosti, považuje za primerané. Pri stanovovaní výšky súd bral do úvahy dĺžku obdobia, počas ktorého boli vykonávané zrážky zo mzdy na základe neplatnej dohody ako aj prípadné náklady žalobkyne vyvolané podanou žalobou vo veci sp. zn. 21C/263/2013. Tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil zrážky zo mzdy, vyvolalo to u nej psychické napätie súvisiace so stavom neistoty a obavy ako zabezpečiť fungovanie štvorčlennej rodiny (matka + 3 maloleté deti) počas pomerne dlhej doby. Podľa jej slov celú situáciu zvládala len za pomoci svojich rodičov, prípadne čerpaním ďalších úverov od nebankových subjektov. Žalovaný neprejavil vôľu umožniť žalobkyni splácať dlh v splátkach v nižších sumách ako boli sumy, ktoré jej boli zrážané zo mzdy, ktorá možnosť by predstavovala pre žalobkyňu menej stresujúce situácie. Žiadnym spôsobom nemal snahu vyjsť v ústrety žalobkyni pri splácaní dlhu. Aj keď jej suma vo výške 2.143,20 eur bola žalovaným vrátená, s týmito finančnými prostriedkami nemohla disponovať po dlhú dobu, čo ovplyvnilo jej majetkovú a sociálnu situáciu v konkrétnom čase. Podľa tvrdení žalobkyne má dohodnutú zmluvnú odmenu so svojím právnym zástupcom vo výške 20 % a aj sumu 453,20 eur právnemu zástupcovi v súvislosti so sporom vo veci sp. zn. 21C/263/2013 zaplatila. Táto suma teda predstavuje náklady, ktoré žalobkyňa vynaložila v súvislosti s tým, že jej bola právnym zástupcom poskytnutá právna pomoc v konaní, v ktorom aj bola úspešná. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval sumu 500,- eur za primeranú a túto jej priznal. V prevyšujúcej časti, čo do sumy 500,- eur žalobu zamietol.

Žalobkyňa bola v predmetnom konaní oslobodená od platenia súdnych poplatkov. V konaní bola úspešná, a preto poplatková povinnosť prechádza na žalovaného. Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 6 % z priznanej sumy 500,- eur, čo predstavuje 30,- eur.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa pôvodne požadovala sumu 1.000,- eur ako primerané zadosťučinenie, avšak výška primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú súd prizná, je závislá od voľnej úvahy súdu s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Žalobkyni teda vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak žalobkyni žiadne trovy v súvislosti s týmto konaním nevznikli a žiadne si ani neuplatnila, preto súd rozhodol tak, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku, a to proti výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súvisiacemu výroku o trovách konania a výroku o povinnosti uhradiť súdny poplatok podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že podľa rozsudku je nepreskúmateľné, na základe čoho súd konštatuje, že bolo vydané rozhodnutie medzi stranami sporu, ktoré predstavuje rozhodnutie o porušení povinností žalovaného, a teda je daný predpoklad na postup podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Rozhodnutie vo veci 21C/263/2013 nie je rozhodnutím podľa uvedeného ustanovenia a v jeho výroku sa neuvádza, akú povinnosť a podľa akého ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. alebo iného predpisu mal žalovaný porušiť. Ani súd prvej inštancie v rozsudku neoznačil právnu normu, ktorá mala byť porušená žalovaným. Nebola tak splnená podmienka podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Ak súd výšku zadosťučinenia odôvodňuje nejakou skutočnosťou, potom by mala spĺňať v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. tú vlastnosť, že bola posúdená ako porušenie nejakej povinnosti žalovaného v čase, kedy boli zrážky zo mzdy vykonávané. Zrážky zo mzdy boli vykonávané v období, kedy nebola žiadnym súdnym rozhodnutím a ani úkonom žalobkyne spochybnená platnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Pokiaľ súd na ťarchu žalovaného uvádza, že žalobkyni neumožnil splácať dlžnú sumu v nižších splátkach, v rozsudku chýba označenie právnej normy, ktorá bola tým porušená v danom čase. V súvislosti so závermi súdu o psychickom napätí žalobkyne spojenom s vykonávaním zrážok zo mzdy v konaní nebolo preukázané, že je medzi nimi priama príčinná súvislosť. Z potvrdení od zamestnávateľa nevyplýva, že zo mzdy žalobkyne boli vykonávané len zrážky v prospech žalovaného. Spojitosť medzi úhradou tým, že žalobkyňa uhradila trovy právneho zastúpenia svojmu zástupcovi a zadosťučinením je nelogická, pretože v konaní nebolo preukázané ani len to, kedy k danej úhrade došlo a trovy právneho zastúpenia žalobkyne v uvedenom konaní predsa boli priznané. Dokonca súd trovy priznal v menšej sume ako to tvrdí súd v napádanom rozhodnutí. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk

európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

6. Žalobkyňa voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie práva na Okresnom súde Poprad, ktorý rozsudkom zo dňa 21.10.2014, č. k. 21C/263/2013-54, právoplatným dňa 09.05.2016 určil neplatnosť zmluvných dojednaní v zmluvách o revolvingovom úvere č. 8300008371 zo dňa 23.04.2008 a č. 8300013328 zo dňa 24.09.2008.

V zmysle vyššie uvedeného rozsudku mal súd za to, že v prejednávanej veci išlo o spotrebiteľský vzťah založený úverovými zmluvami. Súčasťou úverových zmlúv bolo dojednanie o úrokovej sadzbe (82,06 % a 82,05 %) odporujúce ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a dobrým mravom, keďže výška úrokových sadzieb niekoľkonásobne prevyšovala priemernú úrokovú sadzbu za spotrebné úvery poskytované bankami v čase uzavretia zmlúv. Súd predmetné dojednanie o úrokových sadzbách vyhodnotil ako neplatné. Rovnako za neplatné určil dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnuté v úverových zmluvách, a to s poukazom na ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tieto predstavujú zmluvnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd konštatuje, že z rozsudku č.k. 21C/263/2013-54 zo dňa 21.10.2014 je zrejmé, že žalovaný svojím konaním porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky.

Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa žiadnym spôsobom v konaní nepreukázala svoje tvrdenia a zo záverov súdu prvej inštancie nie je zrejmé, aké konkrétne ustanovenia zákona boli zo strany žalovaného porušené, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že bol to žalovaný kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrel žalobkyňi formulárové zmluvy obsahujúce neprijateľné podmienky. V zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa z uvedeného preto vyplýva splnenie predpokladu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ale aj osobitnými predpismi.

Je potrebné podotknúť, že žalovaný na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy od žalobkyne vymohol aj plnenie vo výške 2143,20 Eur, na ktoré nemal nárok, a ktoré v konečnom dôsledku po právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní sp. zn. 21C/263/2013 vydal žalobkyňi. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde (ako to bolo ustálené v rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 21C/263/2013-54 zo dňa 21.10.2014) je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa. Súd prvej inštancie náležite zohľadnil okolnosti podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ žalovaný argumentuje, že zrážky zo mzdy boli vykonávané v čase, kedy platnosť dohôd o zrážkach nebola spochybnená, k tomuto odvolací súd uvádza, že neplatnosť tohto právneho úkonu je daná od počiatku a súd svojím rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/263/2013 len existujúci stav deklaroval. Žalovaný teda vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola neplatná už od momentu jej uzavretia. Vzhľadom na výšku príjmu žalobkyne (450 Eur) a počet ňou vyživovaných osôb nemožno mať pochybnosti, že vykonávanie zrážok zo mzdy zo strany žalovaného na žalobkyňu vplývalo značne negatívne. Zohľadnenie odmeny uhradenej žalobkyňou jej právnenému zástupcovi v rámci konania sp. zn. 21C/263/2013 je len jednou z okolností, ktorú súd prvej inštancie zohľadňoval pri určovaní výšky nároku na primerané finančné zadosťučinenie, nie dôvodom s ktorým korešponduje výška finančného zadosťučinenia priznaná súdom.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Správnenému výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o povinnosti žalovaného uhradiť súdny poplatok a výrok o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, vznikol jej nárok na

náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.